

udsætning, ikke mindst uddannelse af kvinderne. Og Danmark har gode betingelser for at få det stærkt ind i sin bistand. Uddannelse har heldigvis fået en bedre placering; end det oprindeligt havde i oplæggene, men er vi sikre på, at der er kræfter nok bag?

Og så er det i øvrigt ikke mig, der piller indsatsområder ud. Jeg er jo enig, og vi har fra SF's side givet støtte til områderne hele vejen gennem forløbet. Jeg vil godt her også takke for, at aids har fået den placering, det har; for der ligger jo altså en bombe under landene, som ikke kan demonteres, og det vil sige, at vi skal ind og kunne afværge katastroferne – eller så godt vi kan – med en indsats, som jeg synes det er meget vigtigt at give den prioritet, det nu har fået.

Præcise mål og præcise tidsangivelser, som der er kommet her, er også godt. Og lad os lige, for at de nu er nævnt, nævne dem her også: Der bliver sagt, at vi skal fjerne kønsbetingede forskelle i uddannelse i grundskoler og det videre skoleforløb i 2005, reducere spædbørns- og børnedødeligheden med to tredjedele i forhold til 1990-niveauet inden 2015, nedbringe mødre-dødeligheden med tre fjerdedele i forhold til 1990-niveauet også inden 2015, give adgang til reproduktive sundhedsydelse for alle i de relevante aldersgrupper snarest mulig og igen senest inden 2015 og gennemføre en national strategi for bæredygtig udvikling i 2005 og vende tendensen til tab af ressourcer inden 2015. Men kan det her overholdes?

Vi er meget tilfredse med, at civilsamfundet er kommet så stærkt ind, og at det forbindes med vort eget civilsamfund. Ngo'ernes placering både her i landet og i modtagerlandene er det vigtigt at gøre meget ud af at få styrket.

Den impact-undersøgelse, hvis offentliggørelse kom lidt skævt fra start i foråret, viser, hvor nødvendigt det er at få det med, hvis vores indsats skal batte i længden. Og det er jo tilsvarende vigtigt, at ngo'erne selv er på stikkerne.

Hele vores lange proces har på glimrende vis sat fokus på de hjemlige organisationers kompetence, men også på deres folkelige forankring. Og den er vigtig, som det også er fremgået af den debat, vi lige har haft, ikke kun for deres legitimitets skyld, men også – og måske overordnet – for betydningen af bistandsarbejdet i Danmark. Det er vigtigt for arbejdet, at danskerne støtter, og her er ngo'erne afgørende.

Men viden og engagement i ulandene er vigtig for os alle, både for de fattige lande og for os selv. I det lange løb er det nemlig nødvendigt,

at udviklingen i verden vendes, og at de store uligheder forsvinder. Det er det af retfærdighedsgrunde, men det er det altså også, hvis kloden skal forblive et sted, hvor mange mennesker kan leve i nogenlunde fred med hinanden.

Miljøkatastrofer, hungersnød og socialt kaos må ikke blive trivialiteter, vi bare vender ansigtet væk fra. Det vil vi selv blive menneskeligt afstumpet af, men det vil også være direkte farligt for os alle. Krige, flygtningestrømme og sociale sammenbrud kan ikke holdes på afstand, som nogle naivt tror.

Og vores egne økonomier er i den grad ansvarlige for den elendige udvikling. Pengestrømmene går stadig væk fra de fattige til de rige, og vores regeringer og vores allierede har holdt med lokale forbrydere, lånt dem penge, vendt ansigtet bort fra deres grusomheder, ja, de har undertiden sendt dem militærhjælp til at fuldføre dem. Det skulle med andre ord bare mangle andet, end at vi speeder op for at få denne her udvikling vendt.

Og så vil det altså selv ud fra de mest selvoptagede og egoistiske motiver være dumt at gøre andet. Diskussionen bør holdes i gang her i Folketinget, i befolkningen og videre ud. Ministeren må gerne fortsætte sin partnerskabsstrategi, også i fremtiden.

Og så har jeg på mit papir til erindring for mig selv, og fordi jeg har tid, skrevet: Hvornår begynder vi at tage trafikken ind i det her også? Jeg husker en dag, hvor vi kørte i Mozambique med 200 km/t uden sikkerhedssele, af sted over stok og sten frem til et minerydningsprojekt. Det var fuldstændig grotesk.

Mange bliver slået ihjel og skadet i trafikken i disse lande. Jeg tror, det er noget med, at vi fik oplyst, at i f.eks. Ho Chi Minh-byen kommer der hvert femte minut en til skade i trafikken, ikke den samme hver gang, det skal vi lige huske at sige her.

Vi kunne spare kolossale mængder, hvis vi begyndte at synes, at det også var noget for rigtige mænd i rigtige ulande at tage sig af, og f.eks. måske også lære dem en gang imellem at cykle. Vi kan finde ud af det i Danmark. Vi kunne løse kolossalt mange problemer, hvis det blev noget, man kom med fra dansk side og sagde: Se her, det kan vi godt. Men det er stadig væk lidt for flovt, det er lidt for pinligt, det er ikke mandigt nok at føre de her ting frem og prøv at se, hvordan f.eks. ambassademedarbejdere vurderer deres eget liv, når de sætter sig ind i en bil, hvis de er i ulandene. Bare sådan